

Кохання з першого погляду

КУПИТИ

У романі «Кохання з першого погляду» тернопільська авторка Ніна Фіалко змальовує життя сучасної молоді, яка, будучи невдоволеною своїм становищем на рідній землі, шукає щастя за кордоном. Головний герой роману Олексій Шинкаренко, закохавшись у місцеву красуню, намагається створити для неї невеличкий рай, та вона прагне іншого життя. Зі сторінок твору читач отримає ще одне підтвердження, що кохання і зрада – дві сторони однієї медалі. Сюжет наповнений багатьма життєвими віражами у людських долях, тому захоплює з першої сторінки і не відпускає до останньої. Роман читається легко і залишає враження для роздумів.

НІНА ФІАЛКО

КОХАННЯ

з першого погляду

Ірина Огієнко

Кохання з першого погляду

Фіалко Ніна

Кохання з першого погляду. — Тернопіль: Навчальна книга –Богдан, 2010. — 296 с.

ISBN 978-966-10-7450-6

У романі «Кохання з першого погляду» тернопільська авторка Ніна Фіалко змальовує життя сучасної молоді, яка, будучи невдоволеною своїм становищем на рідній землі, шукає щастя за кордоном. Головний герой роману Олексій Шинкаренко, закохавшись у місцеву красуню, намагається створити для неї невеличкий рай, та вона прагне іншого життя. Зі сторінок твору читач отримає ще одне підтвердження, що кохання і зрада – дві сторони однієї медалі. Сюжет наповнений багатьма життєвими віражами у людських долях, тому захоплює з першої сторінки і не відпускає до останньої. Роман читається легко і залишає враження для роздумів.

Охороняється законом про авторське право.

*Жодна частина цього видання не може бути використана
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

У касовому приміщенні залізничного вокзалу панував гамір. Було враження, що пасажери снували з кінця в кінець тільки для того, щоби згаяти час до приходу поїзда. Хоча насправді люди постійно змінювалися, бо від'їжджали одні, а прибували інші. Увечері через цю станцію проходило багато поїздів далекого прямування, тому й потік пасажирів у цей час завжди жвавішав. На початку двадцять першого століття люди не могли довго затримуватися на одному місці. Народна приказка «Вовка ноги годують» стала дуже актуальною для людей цього часу.

Олексій Шинкаренко, чоловік у ранній сороківці, сидів у касовій залі, спостерігаючи за метушнею навколо себе, і думав: «Щасливі ті люди, які знають, куди їдуть, і впевнені, що там їх чекають». Як сьогодні йому бракувало цієї впевненості! Глянув на дітей, які смирно сиділи на лавці поруч нього, й серце стиснулося від жалю до них і самого себе. Менший — зі шкірою молочного шоколаду, крутолобий, із дрібненькими чорними кучериками і швидкими сумними оченятами допитливо озирає усе довкола. Поряд сидів старший хлопчик, але білявий, із голубими очима і не менш допитливим поглядом. Діти стали заручниками негараздів, які спіткали їх батьків, і тепер мовчки чекали вирішення своєї долі. Вони не репетували й не плакали, лише жалібно поглядали на Олексія і боялися відпустити його від себе. Їм здавалося, що варто йому відійти, як вони залишаться тільки вдвох у цьому ще не зрозумілому для них жорстокому світі. Діти не здогадувалися, що діється у серці цієї людини, яка перебрала на себе відповідальність за їхню подальшу долю.

— Хлопчики, любі мої, мені потрібно на хвилюку відійти від вас, — мовив чоловік, відсторонюючи руку старшого, який міцно тримав його за рукав і не відпускав.

— Ти нас не покинеш? — запитав хлопчик, боляче стиснувши руку Олексія.

— Якби я хотів вас покинути, то не брав би з собою, — переконливо відповів він. — Мені потрібно вирішити телефоном дуже нагальну справу.

— Ти не маєш мобільника чи гроші скінчилися? — доскіпувався хлопчина, не здогадуючись, що не всі розмови можна вести тоді, коли поруч багато людей.

— Справу треба вирішити з однією жінкою, — пояснював Олексій, навмисне не називаючи її імені. — А зараз уже пізно, і я не хочу, щоб люди слухали, як я виправдовуватимуся перед нею.

— Ми не будемо слухати, про що ти з нею розмовлятимеш. Заплющимо очі й удаватимемо, що спимо, — всміхаючись, запевнив старший.

— Ти ж розумний хлопчик і маєш знати, що деякі справи дорослі вирішують тільки наодинці. Он бачиш на стіні годинник? Я затримаюся рівно на стільки, поки велика стрілочка з одинички не дійде до трійки. Думаю, мені вистачить того часу, щоби владнати дуже важливу справу. Гаразд?

Менший хлопчик тільки липав очима й міцно тримався за рукав старшого брата. Тепер він був для нього єдиною опорою, і йому здавалося, що від рішення старшого брата залежить доля їх обох. Малий ще повністю не усвідомлював тієї трагедії, що сталася з їхньою родиною, і не розумів, чому це в таку пізню пору він не лежить у теплому ліжечку, а сидить на вокзалі, звідки має ще кудись подорожувати. Міг залишитися з бабунею, але розлучитися з братиком не захотів категорично. Тому тепер мовчки чекав, коли ж незнайомий йому дядя нарешті визначиться, куди вони мають їхати.

— Йди! Але ненадовго, бо ми плакатимемо, — попередив старший хлопчик і відпустив Олексієву руку.

— Не хвилюйся, я швиденько, — заспокоїв його чоловік.

Олексій вийшов на перон, запалив цигарку і затягнувся з такою насолодою, ніби бальзамом тіло намастив. Потім спохопився, що час у нього обмежений, і почав набирати номер телефону. Ще навіть не звик до голосу цієї жінки, бо досі вони спілкувалися двічі наяву, тому не знав, як вона сприйме його дзвінок серед ночі. У слухавці лунали довгі гудки, і здавалося, що їх ніхто не чує. Аж раптом обізався жіночий голос:

— Алло! Кому це в таку пізню годину не спиться? — жінка не приховувала роздратування.

— Привіт! Не впізнаєш? Це я, Олексій, — видавив із себе чоловік. Він почувався винуватим перед цією жінкою, тому не знав, як розпочати серйозну розмову.

— Це ти... — у слухавці запала тиша.

— Вибач мені, що не відгукнувся на твоє запрошення, — почав виправдовуватися він. — У мене була дуже важлива справа, яка змусила мене виїхати з міста.

— Для тебе справи завжди важливіші за мене... — дорікнула жінка, але злості в її голосі не відчув. Радше, прозвучала образа за те, що вона не має для нього такої ваги, яка затьмарила б усі інші справи.

— Саме цього разу ти помилилася. Від твого рішення зараз залежатиме доля ще кількох людей. Якщо ти налаштована зрозуміти мене, то я повернуся до тебе назавжди, — сказав Олексій і сам злякався своїх слів. Він тепер не один, то чи захоче вона його з дитиною?

— Ти справді того бажаєш? — зраділа жінка, але, мабуть, спросоння не звернула уваги на інші слова, що звучали в слухавці.

— Дуже хочу, але на шляху до нашого щастя є велика перешкода, — уточнив Олексій.

Він подумав, що вона його або не зрозуміла, або вдала, що не розуміє.

— Знову перешкода, — злякано кинула співбесідниця. — І яка ж цього разу?

— Я не сам. У мене є син...

— Для мене це не новина, — зізналася жінка.

— Він тепер разом зі мною, і залишити його я не можу, — пояснив Олексій, а про іншу дитину змовчав, бо не знав, як ще цю звістку сприйме та, з ким говорив.

— Це не проблема. Приїжджай, тоді й поговоримо, — вже веселіше відповіла жінка й перервала розмову.

Олексій полегшено зітхнув і повернувся до дітей. Боявся, щоби не відмовила, бо іншої дороги у нього на цей час не було. Стрілка годинника перескочила аж на п'ятірку, але хлопчики сиділи мовчки і не відводили від входу до приміщення поглядів. Коли наблизився до лавки, то побачив, як радісно засвітилися у них оченята.

— Не спите? — весело запитав дітей. — Потерпіть ще трохи. Я зараз візьму квиток на поїзд, а у вагоні ви ляжете й відпочиватимете аж до Києва.

Олексій дістав із кишені документи і попрямував до каси, що була за кілька кроків від лавки, де сиділи діти. Попереду стояло кілька пасажирів, але касирка швидко всіх обслужила й Олексій повернувся до дітей. Боявся не дати ради з ними, коли поснуть. Але хлопчики пильно спостерігали за опікуном і спати навіть не збиралися. Вони ніби за командою підхопилися на ноги й уже готові були йти за ним хоч на край світу, лиш би не залишитися в цьому чужому місті. Старший учепився за сумку, яку йому зібрала бабуся, але Олексій відібрав її, бо своїх речей не мав, та й для хлопчика вона завелика. А менший же хлопчина міцно тримався за рукав старшого, і здавалося, жодна сила не змогла б його відірвати. Речей було багато, й Олексій попросив пасажирів, який дрімав поруч на лавці, допомогти сісти у вагон. Незнайомець послуховався і допоміг донести речі до потяга.

У вагоні Олексій розстелив постіль і вклав дітей спати. Вони вже заспокоїлися, переконавшись, що їх не залишать, тому швидко засопіли носиками. Чи снилося хлопчикам майбутнє життя, чи вони ще перебували у страху минулого, Олексій угадати не міг. Його зараз більше хвилювала власна доля, яка приготувала йому нові випробування. Він просив у Бога наділити його лише мудрістю, щоб зробити правильний крок, бо від цього залежатиме життя ще двох дітей, які він узяв під опіку. В купе інші пасажирів також вместилися на свої місця і затихли, лише Олексій не міг заспокоїтися. Він тихо причинив двері до купе й вдивлявся у нічну темряву, що пропливала перед вікнами вагона. З глибини пам'яті виринали різні події, які він намагався аналізувати, щоб зрозуміти, на якому відрізку життя зробив помилку, за котру тепер розплачується. Ніби йшов за покликом серця, принаймні так здавалося, але чи варто у житті слухати тільки серце, що часто буває сліпим і глухим. Думки перестрибували з однієї події на іншу, поки не зупинилися на тій, яка змінила його життя...

Олексій Шинкаренко і Максим Жмурко недавно закінчили будівельний технікум. Міцна чоловіча дружба, що зав'язалася між ними, тривала й донині. Після розподілу Олексій залишився працювати у Кам'янці, бо тут народився і тут мешкала родина. Максим узяв скерування в один із районних центрів Тернопільщини, бо там у нього була дівчина, з якою мріяв одружитися, тому інших варіантів навіть не розглядав. Олексій знайшов роботу на будові, де працював його батько. Друзі часто телефонували один одному і ділилися враженнями від парубоцьких походеньок. У Максима на новому місці справи швидко почали налагоджуватися, і він повідомив другові, що скоро запросить його на весілля.

— Тебе так захопила Світлана, що на інших ти вже не дивишся? — поцікавивсь Олексій.

— Тут такі гарні дівчата, що довго холостякувати не дадуть. Це розуміє, мабуть, і вона, бо відразу прийняла мою пропозицію, — похвалився Максим. — Якби у тебе не було Ірини, то я радив би приїхати сюди і переконатися.

— Дякую, мені й тут добре, але на весілля обов'язково приїдемо, — пообіцяв Олексій.

... З Іриною Олексій познайомився минулого літа на танцях у міському будинку культури. У Кам'янці навчається багато студентів, і ними завжди заповнені розважальні заклади. Місцева молодь губиться в загальному натовпі людей, і не завжди можна через кілька років впізнати свого однолітка з віддаленої вулиці. Влітку земляки з'їжджаються додому, й тоді стає цікаво йти до будинку культури, де завжди любила збиратися місцева молодь. Лише влітку можна було зустріти колишніх товаришів і однокласників, яких доля розкидала не тільки в Україні, довідатися про інших багато цікавого.

На одній із таких вечірок Олексієві сподобалася середнього зросту дівчина з променистими очима. Її чорні брови вигиналися ледь зламаним кутом, нагадуючи пташині крила, а пишні губи надавали виразові обличчя зворушливої доброти. Незнайомка не видавалася рідкісною красунею, за якою бігали чоловіки, але правильні риси

обличчя і веселий допитливий погляд карих очей приваблював, мабуть, не одного парубка. Попався на нього і Олексій. Він, не роздумуючи, попрямував до дівчини, яка ніби пронизала його очима, і запросив до танцю.

— Чим же я так вам сподобався? — сміливо запитав хлопець і побачив, як почервоніло обличчя незнайомки.

— З чого ви це взяли? — запитала вона, схоплена на гарячому.

— Мені так здалось... — Олексій різко обкрутив дівчину навколо себе. — Ви не тутешня? Бо я щось не пригадую, з якої ви школи.

— Я на гостині у тітки, — зізналася дівчина.

— І звідки ж така красуня до нас приїхала? — допитувався хлопець.

— Мешкаю на околиці обласного центру.

— Чим же привабило вас наше містечко? Захотіли свіжих вражень? — кепкував Олексій.

— Ви завжди нестерпні чи тільки зі мною!? — скипіла дівчина й уже не рада була, що зупинила погляд на цьому парубкові. — Враження не проблема, але до цього містечка я навідуюся часто, бо тут минуло моє раннє дитинство. Недарма кажуть, що земля, яка народила, притягує своїх дітей...

— Мені це почуття невідоме, бо я народився тут і нікуди не збираюся від'їжджати, — впевнено сказав хлопець.

— Хіба людина може бути у чомусь упевненою в наш час? — запитала незнайомка і заглибилась у якісь тільки їй відомі думки.

Того вечора Олексій познайомився з Іриною і провів її додому. Стосунки між ними розвивалися не так динамічно, як хотів Олексій. Ірина то їздила до батьків, то знову поверталася до родичів, тому планувати зустрічі не мав змоги. Все залежало від волі дівчини або, радше, від ситуації, якою дівчина також не могла керувати. Нова знайома закінчувала обласний виш і була зайнята розв'язанням тих проблем, що і всі випускники. Спілкувалися з Олексієм найчастіше телефоном, бо до Кам'янця приїздила не часто. Відстань між містами ніби й незначна, але до обласного центру Олексій навідувався лише тоді, коли випадала якась okazія. Форсувати події не поспішав, бо не був упевненим, що Ірина — саме та дівчина, з якою він хотів би прожити все життя. Йому було з нею цікаво і спокійно, аж надто спокійно. Уявляв собі спільне з нею життя, в якому кожен день

прописаний, як у графіку роботи на будові, й ставало моторошно. Прагнув чогось іншого та цікавішого.

Олексій іноді проводив вечори між студентами, шукаючи ту, яка могла заповнити його серце, але молоденькі дівчатка здавалися настільки безтурботними, що його це лякало. Порівнював пустопорожні розмови студенток зі зрілими Ірининими і робив висновок, що між ними — дуже велика різниця. Шукав чогось середнього, яке б не обтяжувало стосунки, але, поки що, не знаходив.

У пошуках минув рік. Ірина закінчила виш і приїхала до Кам'янця з твердим наміром улити теплої крові у стосунки з Олексієм. Домовилися про зустріч у парку. Вона любила ці знайомі з дитинства місця і кожного приїзду неодмінно навідувалася сюди. Їй цікаво було споглядати з урвища в кінці парку на річку. В дитинстві не раз чула від бабуні розповіді про ці місця. Доньок батьки застерігали від розпутства і нагадували, що колись за зраду хлопці скидали дівчат зі скали. Тепер такого нема, та й дівчата не дуже бояться тієї караючої сили, але хоч раз на кілька років подібні випадки ще трапляються.

Ірина йшла парком і розмірковувала про їхні з Олексієм стосунки. Не раз себе запитувала: чим же він її привабив? Високий на зріст, мав коротке русьве волосся, яке навіть не прикривало високе чоло. Коли вона побачила Олексія вперше, то звернула увагу на його спокійну поведінку. Інші парубки кидали спопеляючі погляди на найкращих дівчат і навипередки поспішали запросити їх до танцю, а цей тільки спостерігав за дійством. Ірині здалося, що він кепкував зі своїх товаришів, коли на «білий танець» дівчата, за якими вони впадали, запрошували інших хлопців. Танцюючи з різними партнерами, вона продовжувала спостерігати за Олексієм. Худорлявий, глибоко втоплені очі й ледь вловима усмішка на вустах. Вона боялася надто привабливих чоловіків, за якими бігають жінки, піднімаючи їм часто завищену самооцінку. Бабуня їй часто наголошувала, що гарним чоловіком треба ділитися з коханками, а Ірина такого не хотіла. Вона була однолюбом і своєю половинкою ділитися ні з ким не мала наміру. Після кількох зустрічей звернула увагу, що хоча хлопець і працював будівельником, але було відчутно, що він багато читав, бо яку б тему не зачепили, міг підтримати розмову. Ненав'язливий і легко йшов на компроміс. В Ірини були залицяльники й в інституті, та Олексій

припав їй до серця найбільше. Вона ловила себе на тому, що чим би не була заклопотана, завжди в думках бачила себе поруч цього хлопця. Кохання в неї зароджувалося поступово, але вкоренилося настільки глибоко, що життя без нього вона тепер не уявляла. От тільки б Олексій відповів їй взаємністю, й іншої долі вона і не бажала б собі.

...Ірина побачила в кінці алеї постать коханого чоловіка і поспішила назустріч. До призначеної години ще було десять хвилин, і дівчина втішилася, що він, мабуть, також чекав її приїзду.

— Привіт! — Олексій пригорнув дівчину. — Ти, мов ясне сонечко, — то виглянеш, то заховаєшся.

— Олексійчику, я вже не могла дочекатися, коли закінчатся державні іспити, — зізналася дівчина і, взявши його під руку, притулилася до нього. — Сподіваюся, що тепер ми зможемо частіше бачитися...

— Переїздиш на постійне місце проживання до нашого міста? — в'їдливо посміхнувся, бо не повірив у цю байку.

— Якщо ти захочеш, то можу й перебратися, — твердо заявила Ірина.

Олексій натяк зрозумів, але взяти її за руку й привести до своїх батьків сьогодні не наважився. Що він знає про неї? Вони взагалі ні про чию родину ніколи не розмовляли.

— Що ж ти робитимеш у нашому місті? Це ж село, порівняно з обласним центром, — сказав, що спало на думку.

Ірина зрозуміла, що хлопець не готовий до рішучих кроків, тому намагалася виправити становище.

— Давай для початку я познайомлю тебе зі своїми батьками, місцем, де народилася. Може, тобі вони також сподобаються, і ти переїдеш до нашого міста, — запропонувала вона.

— Гаразд. Найближчим часом завітаю до вас, бо справді цікаво побачити місце, де минуло твоє дитинство, — пожвавішав Олексій. — А чим займемося сьогодні?

— Тільки не в будинок культури, — виставила наперед Ірина руки. — Ми так рідко буваємо разом, тож хочу в якесь скромне місце, де були б тільки ти і я. Тобі відомі такі місця? — вона допитливо глянула на хлопця, ніби хотіла пересвідчитися в тому, як часто він там буває.

— У кінці парку є затишне кафе. Цієї пори відвідувачів у ньому мало, а іншого безлюднішого місця я не знаю, — порадив хлопець.

Вони пройшли через парк, Олексій відчинив двері до закладу, в якому й справді було мало відвідувачів. Ірина сама вибрала столик у кутку біля вікна, де б їх найменше турбували. Олексій замовив вино і десерт, бо від іншого дівчина відмовилась.

У спокійній обстановці минув вечір.

— Ти якось змінився... — зауважила Ірина, коли вони сиділи вже на лавочці біля тітчиного двору.

Дівчина горнулася до парубка і відчувала, що відстань і час негативно вплинули на їхні стосунки.

— Хіба що постарів за рік... — знітився хлопець.

— А ти, бува, не завів іншої дівчини? — глузувала Ірина, бо й насправді в серці була якась червоточина.

— Можеш бути певною, поки що ні, — Олексій міцніше пригорнув дівчину і поцілував.

Він пестив її і сподівався, що до нього повернеться те перше хвилююче почуття, яке почало зароджуватися минулого літа. Здивувала його й прозорливість дівчини, яка серцем відчула сум'яття в його душі.

У наступні дні в Олексія на виробництві виникали щодня якісь проблеми, і він змушений був довше затримуватися на роботі. Через зайнятість вони зустрілися того тижня ще раз і домовилися, що наступного вихідного побачаться вже в Ірини вдома. Дівчина поспішала влаштуватися на роботу, тому сидіти у тітки й чекати «з моря погоди» не було сенсу.

Родина Шинкаренків мешкала в старій частині міста. Батько Олексія — Микола Степанович — був також будівельником і любов до своєї справи намагався ще з дитинства прищепити й синові. Вибудував зі смаком і власний будинок, щоб родина почувалася комфортно. Мати — Лариса Петрівна — працювала економістом в одній із організацій міста. Старша сестра Зоряна вже кілька років перебувала у шлюбі, встигла народити двійко малюків, і тепер усі в родині займалися тими дітьми.

У просторому домі панувала дружня атмосфера, і місця вистачало ніби всім. Але Олексій не уявляв, як би все змінилося, якщо й він привів би сюди свою дружину. Вся увага батьків була прикута до внуків, і на заклопотаного своїми проблемами сина вони мало звертали уваги. Не помітили, як він ретельно добирав одяг для поїздки, взуття.

— Мамо, що треба брати з собою, якщо йдеш уперше додому до дівчини? — запитав син, перебираючи краватки.

— А до кого це ти зібрався? — зробила великі очі мати.

— Ти не відповіла на моє запитання, — Олексій намагався розбудити у матері інтерес до розмови. — Шампанське чи вино?

— Залежно з ким ти його збираєшся розпивати, — відповіла мати. — Ніби ні з ким не зустрічаєшся, а вже до когось у гості збираєшся. Вона не наша?

— З іншого міста, — спокійно відповів син.

— А чому ж нас спочатку не познайомив із нею? — образилася ненька.

— Настане час, і ви її побачите, — пообіцяв Олексій. — А зараз порадьте краще, що маю взяти...

— Квіти тещі не забудь, — втруtilась у розмову сестра. — А ще — гарного шампанського і велику коробку цукерок. Для першого разу вистачить. Аж мене зацікавило, яку ж це ти собі красуню вподобав.

— За вертихвістками я не дивлюся, — брат огризнувся і поспішив залишити домівку.

Він знав, що варто потрапити жінкам на язик, і вони до вечора перемиватимуть його кістки. Сестра іноді глузувала з нього, що пильнує роботу більше, ніж дівчат, бо парубоцький вік, наголошувала вона, також короткий. Зоряна була задоволена своїм шлюбом і щиро того бажала й братові.

Лариса Петрівна стурбувалася поведінкою Олексія і ввечері розповіла про все чоловікові. Відчувала провину перед сином, бо вже давненько не розмовляла з ним на його болючі теми, як це бувало раніше. Малеча забирала в усіх вільний час, і родина жила тільки турботою про них. Вважала, що син дорослий і справляється зі своїми проблемами сам. Чекала, що колись одружиться, але вік у нього ще не критичний, тому не було потреби заочно сватати його до якоїсь дівчини або нав'язувати когось.

— Тішся, що не виріс неуком, знає елементарні правила етикету. Колись же таке має статися, то чому не зараз, — заспокоїв її чоловік.

— Міг би спочатку нам її показати... — сердилася Лариса Петрівна.

— І що від того змінилося б? І так буде по його. Не станеш же ти втручатись у його життя.

— Мене турбує те, що братимемо «кота у мішку».

— А ти вважаєш, батьки тієї дівчини — іншої думки? Час тепер такий. Шлюб — то лотерея, ніхто не впевнений, що виграє щось путнє.

— А куди ж ми невістку приймемо? — поставила не менш цікаве запитання, бо зараз воно було на думці у всіх членів родини.

Дім хоч і просторий, але не настільки, щоб у ньому могли мирно вжитися три родини. Та Олексій менше про це думав. До Хмельницького він приїхав у другій половині дня. Центр міста знав добре, а в приміській зоні орієнтувався погано. Щоб не блукати незнайомими вулицями, взяв таксі й спрямував його до району Дубово. Дівчина розповідала, що їхню оселю там легко знайти, якщо триматися дороги, яка веде до річки.

У хаті Коваленко Ірини готувалися до приїзду жениха. Господиня — Тетяна Іванівна — навіть із роботи відпросилась у напарниці, щоби бути вдома. Вона працювала на речовому ринку, і в суботу, коли там великий наплив людей, було нелегко взяти відгул. Поки вона поралася на кухні, Іринка поливала квіти попід вікнами. На клумбах уже

розпустилися троянди, тягнулися до сонця рясні стебла мальв, милувало зір візерунчасте листя чорнобривців, що вже викидали перші бутони духмяного цвіту. Дівчина так захопилася роботою, що не помітила, як біля воріт зупинилося таксі.

Олексій квіти в руці тримав так, ніби соромився їх, а в другій мав пакет. Видно було, що не часто дарував квіти жінкам, бо всунув їх під пахву, щоби відчинити хвіртку. Побачив Ірину з відром і зрадів, що не доведеться самому заходити до чужої хати.

— Добридень, сонечко! — підійшов до невисокого плоту, що розділяв їх, і чмокнув дівчину в щоку. — Звільни мене від цього віника, бо почуваюся з ним дуже кепсько.

— Привіт! Квіти для кого, для мене? — всміхнулась Ірина.

— Тобі будуть іншим разом, а сьогодні хочу підлизатися до майбутньої тещі, якщо вона, звичайно, вдома.

Ірина ще раз всміхнулася, сполоснула у відрі руки й запросила Олексія до хати. Тетяна Іванівна на ранній візит гостя не сподівалась, і була заклопотана приготуванням так, що не помітила метушні на подвір'ї. Та коли почула за плечима розмову, зашарілася, ніби сватати прийшли її, а не доньку.

— Познайомся, мамо, з моїм женихом, — задоволено мовила донька, і вклонилася.

Тетяна Іванівна витерла фартухом руку й подала її Олексієві. Отримавши у дарунок пишний букет червоних троянд, вона не приховувала задоволення. Мабуть, не часто їй дарували квіти, бо не знала, куди їх приткнути. Донька помітила материне збентеження і поспішила знайти вазу, налити води й примостити на столі. Ненька вклала квіти у воду.

— Невдовзі прийде батько, і ми будемо обідати, — оговтавшись, уже впевненіше запропонувала Тетяна Іванівна.

Звільнившись від подарунків, Олексій полегшено зітхнув. Для нього легше було день відпрацювати, ніж витримати перші хвилини зустрічі з майбутньою родичкою. Вона видалася йому простою жінкою з добродушним обличчям, яке вже встигло почорніти від літнього сонця. У людей, які працюють просто неба, особлива засмага, і її можна легко розпізнати. Обличчя в них обвітрене, пошерхле, часто з облупленим носом.

Ірина, задоволена приїздом Олексія, пурхала по хаті й не знала, чим його зайняти. Спочатку похвалилася випускним альбомом із вищу, потім показала сімейні фотографії.

— Це мій батько з братом, — показала світлину з двома рибалками.

— У вас тут є гарна риболовля? — зрадів Олексій, бо й сам любив порибалити.

— Колись була, а зараз наш сусід захопив набережну, і до річки треба обходити окільними шляхами. Задоволення невелике, бо викликає роздратування не тільки в батька.

— А в нього що, навіть дозвіл є? — здивувався Олексій.

— Каже, що має, але ніхто його не бачив. Пішли на вулицю, і я тобі ще дещо покажу, тоді тобі буде легше зрозуміти ситуацію, в якій ми опинилися, — запропонувала Ірина.

Вони вийшли у двір, і дівчина вказала на сітку, яка тягнулася вздовж городу аж до берега. Вона була пофарбована в зелений колір і не відразу кидалася в очі. За сіткою земля виглядала необробленою, може, тому, що трохи далі — розпочате будівництво чималого котеджу. Враз до сітки підбіг худий бульдог. Уздрівши незнайому людину, він вистрибнув на сітку і загавкав. Здавалося, що ще раз сильніше підскочить — і опиниться біля них. Злості в його очах було стільки, що проймав жах.

— У вас тут сильна охорона, — зауважив Олексій, відступаючи вглиб двору.

— Цей пес часто голодний, то боїмося, щоби не перестрибнув через пліт, бо тоді не тільки кури постраждають. Із протилежного боку цей новий власник викупив у сусіда землю й поставив глухий тин, а від нас — тільки сітка. От пес і злий, що ми не годуємо його.

— А чому від вас такого тину не поставить? — поцікавивсь Олексій.

— Хоче ще й нашої землі, але батьки не бажають звідси зіступатися, — пояснила дівчина.

— А управи на нього нема? Закон же на вашому боці... — дивувався хлопець.

— Нині правда на боці того, у кого гроші. Він якийсь там депутатик до обласної чи міської ради, і цим користується. Залякав тих сусідів, от вони й продали йому свою ділянку і перейшли до села. Добре, що у них залишилася батьківська хата, тож мали куди переселитись, а нам

нікуди, бо батьківщина наша — на цьому подвір'ї. Ми принципово не хочемо уступити цьому нахабі, через це він нам частенько влаштовує «веселе» життя.

— Що ж він вам може зробити?

— Кількома реченнями не розкажеш, треба тут пожити й побачити, — махнула рукою Ірина.

Біля воріт почулися голоси, й у хвіртку зайшли Іринині батько та брат із вудками. Улов вручили дівчині, а з Олексієм привіталися. Батько, Василь Михайлович, не оминав жодної нагоди, яка давала йому змогу порибалити. З дитинства звик бігати до річки і не міг позбутися тієї пристрасті. Біля води він відпочивав не тільки від праці на заводі, а й від хатніх чвар, що тепер часто виникали через нового сусіда. Дружина дорікала Василеві Михайловичу, що не може поговорити з ним «по-чоловічому», аби той не вилазив їм на голову.

А Василь Михайлович не міг довести дружині, що чоловічих розмов тепер не відбувається в принципі, бо все вирішують за допомогою готівки. У цьому випадку навіть гроші не допоможуть, бо сусідові не вистачає землі для прикотеджної території, і нічого не вдієш. Буде тиснути доти, доки в них не здадуть нерви і самі не ступляться. Сусід пропонує викуп за землю, але за нього тут хіба курник збудуєш. При теперішніх цінах на будівельні матеріали родина Коваленків неспроможна розпочинати нове будівництво на іншому місці. Та й заради кого? Ця нерозв'язана проблема гнітила всіх членів сім'ї і не давала спокійно жити.

За обідом після випитої чарки напруга між гостем та Коваленками трохи спала, і зав'язалася жвава розмова. Дев'ятикласник Олег, знайшовши одностудця в захопленні риболовлею, постійно нав'язував Олексієві свою розмову, тому той був змушений бесідувати з хлопцем і дорослими одночасно. Хатніх настільки захопила проблема із сусідом, що вони й забули, для чого у них з'явився Олексій. Ірина ці проблеми знала і не хотіла нав'язувати їх коханому, тому запропонувала йому прогулятися. Хлопець тільки чекав цього, бо відразу подякував за смачний обід і поспішив вийти на вулицю. Він ще раз кинув оком на садибу, яка стала предметом суперечок, і зробив для себе висновок, що тут нема чого триматися. Будинок старий, ділянка невелика, і перевага лише в тому, що близько біля води та міста. Молодій людині важко

зрозуміти почуття старших, які тут народились і не хочуть залишати насидженого місця.

— Я вже втомилася від тих балачок, бо цей дамоклів меч висить над нами майже два роки, а поступитися ніхто не хоче, — зізналась Ірина. — Хоч втікай із дому, щоб не чути того всього.

Вона вивела хлопця на вузьку стежину, що вела до Південного Бугу. Підстрибуючи, мов у дитинстві, Ірина всміхалась і поспішала до води. Мабуть, і не здогадувалася, наскільки й вона прив'язана до цієї місцини, яку щиро любила. Тихі лози, плакучі, замріяні...

Зачерпнувши в пригорщу цілющої рідини, бризнула на Олексія і дзвінко засміялася. Чи то сміх, чи похитливий блиск її очей мимоволі збунтували хлопця. Дівчина побігла в'юнкою стежиною, а Олексій залишився біля води. Його погляд зупинився на протилежному березі, де багряно горів захід. Вдивлявся в нього, щоб запам'ятати цю красу. Понад обрієм було рожеве небо, а по ньому ніби хтось розтрисив пелюстки соняшника. Трохи вище довгими смугами лягли хмарини з багряним низом і димчастим верхом. Поміж ними, немов крізь віконця, світилося цятками ніжне, прозоре, яскраво-голубе небо. От би цю миттєву красу перенести на стіни своє оселі, щоб можна було милуватися щоранку або ввечері, після праці. Олексій вдивлявся в оце сплетіння хмар, помічав, як поволі змінювався їхній колір, як попелясті хмари поступилися фіалковим. Поступово зоря згасала, і так само поступово мінилися й згасали відсвіти у воді.

— Ти що там таке цікаве побачив? — повернулась Ірина. — І тебе заворожив наш краєвид? Тож не дивуйся, що нам важко переїхати на інше місце...

— Тут і справді дуже гарно. У мене виникла думка, щоб колись перенести малюнок, який я щойно спостерігав, на стіну в кімнаті. Уяви, що прокидаєшся вранці... — замріявся Олексій.

— ... й відразу бачиш захід сонця, — засміялася дівчина. — Можна сплутати вечір із ранком і навіть на роботу не йти.

— Що не кажи, а це було б гарно.

— Щоб картина вийшла гарною, треба художника з неабиякими здібностями, — нагадала дівчина.

— Ти не уявляєш, які тепер дива люди роблять в оселях. Правда, на це потрібні чималі кошти. А що народ наш талановитий, то без

усілякого сумніву. Якщо людина чогось дуже хоче, а, до того ж, ще й закохана, то часто і здібності проявляються.

— Ти віриш у таку любов? — Ірина зазирнула хлопцеві у вічі. Вона чекала тієї хвилини, коли він освідчиться їй у почуттях. — А для мене ти зміг би щось подібне намалювати?

— Я ж не художник, — заперечив Олексій, не зрозумівши, до чого веде дівчина. — А якогось потаємного місця тут ніде нема?

Ірина вхопила його за руку й потягнула за верболіз. Біля води лежав обрубок зрізаної верби, він і слугував людям замість лавочки. Це місце було улюбленим для закоханих, які бажали усамітнитися від сторонніх очей. Одна половинка серця стримувала бажання дівчини: «Не поспішай, він ще не готовий до такого кроку. За рік ти переконалася, що порожніх обіцянок цей хлопець не дає. То чи варто прискорювати події?», а друга запитувала: «Ти хочеш перемогти те, чого перемогти не можна? Ти молода, тож приверни його увагу до своєї краси... Нехай припаде поцілунком до уст твоїх, і ти зазнаєш щастя, якого ще в житті не знала... Твоє серце розкриється в любові, мов квітка, і ти відчуєш радість цього цвітіння. Не вагайся, твоє щастя поруч...»

Олексій задоволено всміхнувся і пригорнув Ірину. Відчув, із яким трепетом дівочі руки охопили його стан, і почав цілувати її очі, губи. Вона, мов беззахисна пташка, тремтіла в його руках і боялася розімкнути руки.

Вечоріло швидко. Одна за одною засвічувалися променисті зірки, зазирали у тиху воду, мов у дзеркало. То тут, то там плюскотіла риба. Закохані сиділи й поміж довгими поцілунками милувалися красою теплого літнього вечора.

— Ти не хочеш скупатися? — раптом запропонувала Ірина.

— Можна, але я вдягнувся, ніби на парад... — зніяковів Олексій.

— Я також без купальника, але це не може нам завадити похлюпатись у воді...

Дівчина швидко зняла весь одяг і плюснула у воду. Олексій трохи повагавсь, а потім приєднався до Ірини. Він поважав цю сміливу дівчину, і відчував, що станеться невідворотне, до якого вона сама спонукає. Вони довго плавали і бризкалися водою, мов маленькі діти. Потім Олексій пірнув, й Ірина не могла вгадати, в який бік він поплив. Розгублено липала по воді очима, а коли він несподівано охопив під

водою її гнучкий стан, скрикнула. Хлопець скріпив її вуста поцілунком, і тіла їх сплелися воєдино. Прохолодна вода плюскотілася по їх спинах, ніби гнала з річки. Олексій узяв дівчину на руки і виніс на берег, але роз'єднати їх уже не могла жодна сила...

— Олексійчику, якби ти знав, як я тебе кохаю! — прошепотіла Ірина і розчинилася в його обіймах...

Хлопець голубив її молоде пружне тіло і не хотів цієї солодкої миті думати про щось інше. Чи міг він їй освідчитися в коханні зараз? Цієї хвилини міг, а годину до того ще вагався. Щось стримувало його, але не знав, що саме.

Після любощів молоді одяглися й сіли знову на колоду. Якби зараз місяць присвітив, то побачив би винуваті очі хлопця, який тільки тепер подумав, що образив дівчину нестриманістю. Проте Ірина сяяла від щастя, бо була впевнена, що тепер він не зможе її залишити, і вони неодмінно одружаться.

Невмолимо плинув час. У нічному небі бунтували хмари, перекриваючи одна одну. Вони заслонили обрій і насувалися на річку. Вода у ній стала бурхливою. Десять далеко спалахнула сліпуча блискавиця, і здійнявся вітер. Олексій вийняв мобілку і намагався розгледіти, котра година.

— Ти кудись поспішаєш? — злякалась Ірина.

— Зараз буде гроза, тож не сидіти нам тут біля річки, — спохопився хлопець. — Застудишся, а нам це ні до чого. Я тобі дуже вдячний за незабутній вечір, люба. Ти ніжна й гарна, і сподіваюся, що завжди будеш такою, — він її поцілував і вивів із верболозу. — Є пізня маршрутка до Кам'янця, я ще встигну на неї.

— Ти не залишишся у нас? — спохмурніла дівчина.

— Навіщо батьків турбувати? А ми скоро знову зустрінемося. Ти коли будеш у нашому місті? — запитав Олексій, твердо налаштувавшись повернутися додому.

— Я роботу знайшла, то не знаю, як тепер буде... — сумно сказала Ірина.

— Не терпиться випробувати набуті знання, чи матеріальна скрута змушує до праці?

— Давно вже хочу мати своє, зароблене, щоб нікому не заглядати в руки. Та й навіщо сидіти без діла? Вже домовилася з одним

підприємцем і з понеділка працюватиму в нього, — пояснила Ірина.

— Бажаю тобі вдалого першого трудового дня і наступних також. Телефонуй частіше, — попросив Олексій, цілуючи дівчину на прощання. — Якось домовимося, тож не хвилюйся.

Збентежена Ірина стояла біля воріт і сумно дивилася вслід постаті, яка швидко розчинилась у темряві. Навіть прощаючись, не сказав ні слова про своє кохання, та з того, як він тремтів у її обіймах, палко цілував і заглядав ув очі, без слів було зрозуміло, що серце і душа його сповнені любові до неї. Закохана жінка була певна, що почуття у них взаємні, а сьогоднішня подія — тому підтвердження.

Ірина зайшла до хати і побачила здивовані очі матері.

— Ти без Олексія? Я он постелила йому на дивані у вітальні...

— Він поїхав додому. Просив вибачитися, що не попрощався з вами, — повідомивши це, донька поспішила до своєї кімнати.

— А чого ж він приїжджав до нас? — кинула навздогін мати, знизавши плечима.

Ірина її не чула. Вона перейнялася тривогою за коханого: чи вдасться йому виїхати ще цього вечора, чи сидітиме до ранку на вокзалі. Кілька разів рука тягнулася до мобілки: хотіла переконатися, що він у дорозі, але так і не зателефонувала. Посоромилася здатися йому нав'язливою. Якщо він не захотів залишитись у них до ранку, то, мабуть, на то була якась причина. Вранці про все довідається. Дівчина пірнула під ковдру і дала волю мріям...

Недільного ранку Олексія не будили, бо мати чула, коли він повернувся до хати. День ще тільки займався, і міського транспорту на вулицях у такий час не було, тому синові довелося долати пішки шлях від автовокзалу додому. Лариса Петрівна знала, як молоді люблять поспати, і її діти не виняток, тому завжди давала змогу кожному насолодитися сном, хоч поки живуть біля неї. Вона тихо поралася на кухні, чоловік завжди мав у дворі господарські справи, а донька ходила біля дітей. Зять Андрій недавно подався на заробітки до Португалії, хоча добру роботу мав і тут. Якось же жили колись і за менших прибутків, а сучасній молоді подавай дорогу машину, окреме помешкання відразу ж після весілля. Вони з чоловіком звели власний будинок лише тоді, коли змогли самотійно заробити і наскладати коштів. При теперішніх заробітках, правда, треба довго не їсти і не пити, а молодим уже подавай. Як зберуться доньчині подружки на каву, то тільки й чути про закордонні дива. В одній родині недавно дороге авто купили, а в іншій — ще дорожче. Галька облицювала ванну дорогою італійською плиткою, а Ганька — іспанською. Не обговорюють дітей, які вештаються вулицями, ніби безпритульні з хронічним нежитем, або батьків, котрі не можуть дати ради залишеним під їхню опіку дітям. Лариса Петрівна розуміла, що молодій господині хочеться самотійно керувати у власному будинку, але навіть її Зоряна, працююча і запопадлива, не впоралася б із дітьми самотужки. Це колись дитина могла смирно сидіти у ліжечку й бавитися іграшками, а теперішні діти вже у неповний рік хапають двома руками пульт і намагаються перемкнути канали в телевізорі. Ніби ще в утробі закладено ті знання. Не знаєш, яку іграшку дитині купити, щоб хоч на годину присадити її до одного місця. Прилипає, мов брунька до гілки, і носи мале за собою по хаті, бо лежати не хоче жодної хвилини. Увесь вихідний оте найменше онуча перекочує з одних рук до інших. Дівчинку не називали по імені, бо слово «брунька» до неї приліпилося так міцно, що стало ім'ям. А як би донька встигала ще й старшенького синочка приглянути, адже він також потребує великої уваги.

Мати ліпила недільні вареники на сніданок і думками перестрибнула на синові проблеми. Не сьогодні, то завтра і він скаже, що хоче одружитися, бо вже немолоденький. Цікаво було довідатись, як відбулася перша зустріч із батьками нареченої, чи має вона житло. Не вважала себе злою чи прискіпливою, але бачила, як донька ставилася до свекрухи, то не хотіла б, щоб Олексій приводив свою дружину в цей кагал. Нехай би відразу жили окремо, щоби потім ні на кого не нарікали, якщо життя не складеться.

— Доброго ранку, мамо! — привітався син і чмокнув її в щоку. Він це робив, коли або мав гарну новину, або хотів щось випросити.

— Чому так рано встав? Міг ще поспати... — пожаліла його мати, і руки її запрацювали швидше, бо знала, що зараз усі зйдуться до кухні.

— Мала розкричалася і розбудила мене. Я в дорозі трохи спав, то на сьогодні вистачить, — пояснив син і пішов до ванної кімнати.

До кухні прибіг онук, а за ним поспішила Зоряна з донькою. Тільки-но Олексій, збадьорений, вийшов, вона вручила йому Бруньку.

— Учись гратися з дітьми, а я хоч ліжка позастеляю, гляди, когось при святі принесе у гості, — всміхнулася сестра, не питаючи у нього згоди.

Опецькувата племінниця любила бавитися з чоловіками, бо їх можна було не тільки смикати за носи, а й запустити цупкі пальчики в чуприну. Жінки такого знущання не витримували, а чоловіки гордо терпіли й давали дитині насолодитись її роботою.

Мати закінчила ліпити вареники й прибрала стільницю зі столу. Наставила воду для окропу і смажила шкварки з цибулею.

— Петрику! — попросила внука. — Клич до сніданку дідуся і маму. Ти ручки вже помив?

— А навіщо? Я ж умивався, — нагадав забудькуватій бабуні хлопчик і побіг на вулицю.

Незабаром у коридорі почулася метушня і пролунав голос Миколи Степановича:

— Альошко, до тебе гості!

Син із племінницею вийшов їм назустріч і широко відкрив очі від здивування.

— Максиме, яким вітром тебе до нас занесло!? — щиро зрадив Олексій.

— Попутним, попутним... Але я, видно, запізнився. Прийшов запросити тебе дружбою на своє весілля, а ти вже швидше за мене встиг одружитись, а мені навіть не повідомив, — не на жарт розхвилювався товариш.

Усі, хто чув це звинувачення, засміялись, а Олексієві сподобалася така вигадка, і він вирішив ще трохи поглузувати з друга. Високо підняв Бруньку, потім розцілував її у дві щічки.

— Хочеш, на хрестини запрошу?

— Це зовсім не смішно, бо я, виявляється, даремно приїхав сюди, — буркнув Максим.

— Молодець, що приїхав, — втрутилася Лариса Петрівна. — Мий руки і приєднуйся до сніданку. А ти, сину, віддай дитину матері й займися гостем.

Олексій вручив дитя Зоряні, й воно від задоволення замахало руками та ногами, що нарешті опинилося в маминих руках. Максим від радості аж підстрибнув.

— Щоб ти знав, як я образився! Невже, думаю, найкращий товариш зміг так негідно поводитися зі мною? А ти, між іншим, гарно виглядаєш у ролі татуса, — сказав спостережливий гість.

— Як ти міг таке навіть подумати? Не телефоную часто, бо ніби нема про що розповідати, але одружитися без тебе не наважився б. Коли ж твоє весілля? — поцікавивсь Олексій.

Мати запросила всіх до столу, який вони із Зоряною встигли накрити у вітальні. Крім вареників, на ньому з'явилася й інша закуска, адже гостям в українській родині завжди раді. Тут Максима знали давно, ще відтоді, як хлопці подружилися. Він часто бував у них, звідси друзі ходили на кавалерку, а іноді й ночував, коли у гуртожитку ставало порожньо. Родичі хлопця мешкали в селі, тому часто навідуватися до них не міг. Батьки Олексія радо приймали його в себе, бо любили людей і вірили, що роблять добру справу, підтримуючи незаможного студента. Недаремно ж він і скерування взяв до своєї дівчини, а тепер одружується. Лариса Петрівна раділа за всіх, хто знаходив своє щастя, і чекала, коли ж воно завітає до її сина.

— Будівництво у твоєму краї процвітає чи жибоніє, як у нас? — запитав у гостя Микола Степанович.

Йому до пенсії залишилося працювати ще десять років, тож переживав, чи його керівники дадуть йому змогу пройти цей шлях до кінця і не звільнять. Тепер потребують тільки молодих та з досвідом, не задумуючись над тим, хто ним ділитиметься, якщо поважних людей позбудуться. Боявся зайвий раз рота відкрити, щоби не скоротили й не відправили на біржу праці. А ще кажуть, що в Україні свобода, тільки не уточнюють, на які види діяльності та яким верствам населення.

— Державного будівництва майже нема, а у власника не розбагатієш, — відповів Максим.

— Мало платить?

— Біда в тому, що нерегулярно виплачує зароблене, і це створює труднощі, — зізнався Максим.

Він не боявся у цьому домі висловлювати свої думки, бо знав, що його зрозуміють. Батько товариша працював в одній системі з Максимом, тому міг дати хлопцеві багато корисних порад.

— Тепер ця проблема зачепила багатьох підприємців, — підтримав Микола Степанович, наливаючи в келихи домашню наливку.

— Оце отримав за півроку гроші й вирішив одружитися, поки є за що весілля справити. Тож прошу вашу родину до нас у гості, а Олексія — за старшого дружбу. Альошо, запрошуй свою дівчину, і наступної п'ятниці вранці щоби був уже в мене. Ти ж знаєш, скільки клопоту перед забавою, тож надіюся на твою допомогу, — Максим виклав свої плани і чекав на відповідь товариша.

— Ой, Максимчику, які ми раді, що хоч ти спонукаєш цього батяра до відвертості, — вихопилося в Зоряни. — Учора їздив до якось дівки, але нам ні півслова про те, ніби ми чужі люди.

Вона розуміла, що про сердечні справи біля вареників говорити непристойно, та дуже кортіло якнайбільше довідатися. Брат невдоволено глянув на сестру, і вона більше не допікала його у присутності товариша. Олексій зараз не міг відповісти товаришеві, коли й сам не був упевненим, що його дівчина погодиться їхати до іншої області на чуже весілля.

— Без дружби ти не залишишся, це я тобі твердо можу пообіцяти, а все інше будемо вирішувати в міру надходження питань, — Олексій усміхнувся і підняв келих. — Пропоную тост за тебе та Світлану!

Після сніданку, що, як кажуть у народі, плавно перейшов в обід, друзі усамітнились і відверто обговорили всі питання. Олексій уперше розповів другові про своє захоплення Іриною і поділився думками, що виникли після зустрічі з її батьками. Він ще й сам для себе не розставив акценти, але второпав точно, що його дівчина хоче якнайшвидше залишити рідний дім. Нема у них спокою нікому, то й зятя вони, мабуть, не мають наміру приймати додому. Куди ж тоді подітися з молодого дружиною? В його домі атмосфера краща, але місця мало, та й чи захоче Ірина мешкати в його домі, де всюди господарюють Петрик і Брунька. Дідові й бабі потіха, а для інших — клопіт.

— Наймете окреме помешкання, — порадив Максим. — У нас також житла нема, але ми вирішили, що вдвох таки легше долати труднощі.

— Я живу з батьками, і то мені грошей не вистачає. А за що утримувати дружину і платити за помешкання? — жалівсь Олексій.

— Твоя обраниця працює чи вчиться? — поцікавився Максим.

— Місяць тому закінчила виш і завтра тільки розпочинає трудову діяльність, — повідав Олексій. — Я навіть не запитав її, куди йде влаштовуватися, бо наперед знаю, що всі шляхи у Хмельницькому перетинаються на ринку. Але хай там, щоби лиш гідно оплачували працю. Тому і батькам не можу про це розповісти, бо щодня даватимуть поради. Потерплю ще трохи, може, щось проясниться.

— Привозь її з собою, бо чи буде ще інша нагода познайомитися з нею ближче, — попросив товариш. — Ти ж знаєш, що друзів там у нас мало, то будемо раді й твоїй половинці.

— Не обіцяю, але постараюся, — пообіцяв Олексій.

У другій половині дня друзі попрощались, і Максим поїхав додому. Олексій тільки тоді спохопився, що вже пізня година, а він не зателефонував до Ірини. Вона ж чекала його дзвінка, бо швидко взяла слухавку і в голосі відчувалася тривога.

— Привіт, любий! Я вже змучилася чекати, поки ти згадаєш про мене... — зізналася вона.

— Чому сама не зателефонувала?

— Подумала, що ти відсипаєшся у вихідний і пожаліла тебе будити, — ніжно сказала дівчина притишеним голосом, мабуть, біля неї був

хтось поруч.

— Ти сама? — запитав Олексій.

— Брат намовляє мене йти до річки, а я після вчорашнього не наважуюся туди ступити.

— Неприємні спогади? — поцікавився хлопець і насторожився.

— Ти вчора поїхав так скоро, що у мене закралася думка: ми трохи поспішили...

Ірина й справді весь ранок докоряла собі, що дала волю почуттям, а Олексій не оцінив того. Вночі обнімала подушку й згадувала кожную солодку хвилину з коханим, а наступного дня сумнівалася, чи варто було так розслаблятися. Потім знову тішилася, що тепер їхні стосунки стануть ще міцнішими і вони скоро одружаться. Відколи прокинулася, то не розлучалася з мобількою, щоби не пропустити дзвінка. Але сонце швидко піднімалося, а настрій опускався. Мабуть, для Олексія її відданість нічого не варта, бо якби й він відчував таке хвилювання, як вона, то вже давно зателефонував би. Тепер, коли почула рідний голос, не могла стримувати роздратування.

— Хочеш сказати, що твої почуття були нещирі? — не вловив змісту сказаного Олексій.

— Як ти міг таке подумати!? — вибухнула Ірина і ледь не розплакалася.

Грудка образи застрягла їй у горлі.

— Тоді не хвилюйся, — заспокоїв він. — Я й справді щойно прокинувся й відразу набрав твій номер.

Прозвучала неправда, що перекрила йому дорогу до подальшої щирої розмови. Він же мав намір розповісти про приїзд товариша, який запросив їх на весілля. Мусить зробити кілька днів перерви, щоб зімітувати минулу зустріч, бо дівчина мудра й відразу відчує фальш у його розмові. Ще кілька хвилин говорили ні про що, поки Іра не повідомила, що мусить йти з братом, який чекає її біля воріт.

Через кілька днів Олексій розповів Ірині про зустріч із товаришем і передав його усне запрошення на весілля. В душі він не хотів, щоби вона погодилась їхати, бо й сам не знав, як то воно буде в чужому незнайомому місті. Власного житла не мали ні Максим, ні його наречена, а де вони мають приймати іногородніх гостей, Олексієві було невідомо. Тому дуже зрадив, коли Ірина, зіславшись на проблеми

на роботі, відмовилась їхати. Вона й справді мала поважну причину, бо її з іншим бухгалтером скерували провести ревізію в якомусь магазині. Ірина того ще ніколи не робила сама, і їй було шкода не використати нагоду здобути хоч якийсь досвід у цій роботі. Про незручності, що так хвилювали Олексія, вона навіть не подумала. З ним почувалася б добре всюди, лиш би бути поруч.

— Тільки на дівчат не заглядайся і не забувай, що я кохаю й чекаю тебе, — попередила вона.

Тиждень промайнув швидко, і вранці у п'ятницю Олексій уже крокував вулицями райцентру з дивною назвою Чартковіце. Містечко з розвиненою, на перший погляд, промисловістю справило на хлопця гарне враження. Що йому найперше впадало в очі — висотні крани на будовах. Чомусь був переконаний, що перспективу процвітання мають те місто чи село, в якому розвивається будівництво. Хлопець швидко розшукав потрібну адресу і поспішив до будинку. В ньому наречена Світлана винаймала кімнату, і тут відбувалися всі приготування до весілля. Забаву замовили у міському кафе в суботу на другу половину дня.

Назустріч Олексієві вийшла невисока, граційна, чорнява дівчина. На її смаглявому обличчі виділялися тільки великі очі, схожі на вуглинки. Усмішка, що злетіла з її вуст, окреслила разок рівненьких зубів.

— Ви Олексій? — запитала вона, не приховуючи радості.

— Так. Значить, потрапив правильно, — всміхнувся і собі, й відразу зробив припущення, що ця дівчина подібна на циганочку. — Це вас мій товариш до шлюбу веде?

— Не знаю, хто кого веде, але що йдемо разом, то можете не сумніватися, — знову блиснула усмішкою дівчина і запросила хлопця до хати. — Ви з дороги поки відпочиньте, а Максим ось-ось прийде.

Вона залишила його в кімнаті, а сама вийшла до іншої, мабуть, кухні, бо чути було, як задзюрчала вода і клацнула кришка чайника.

Олексій обвів поглядом невеличку кімнату — затишну і прибрану зі смаком. Нічого зайвого, кожна річ — на своєму місці. Чи це з нагоди свята так прибралися, чи в дівчини така звичка. «Швидко циганочка причарувала мого товариша, я таки міцніший горішок...» — промайнула скептична думка.

До хати, як і обіцяла Світлана, скоро прибув Максим і з радості затиснув товариша в обіймах. Наречена накрила стіл, і вони втрьох обговорили справи, які ще цього дня треба буде вирішити. Спостерігаючи за поведінкою циганочки, Олексій зауважив, що вона й справді мила, і не закохатися в неї важко. Мала такі променисті очі, що, здавалося, можна відчувати їх тепло. Спокійна, не нав'язувала

нікому своїх поглядів, як це часто намагається більшість жінок. Вона тільки іноді вставляла вагоме слово, котре часто змінювало у чоловіків хід думок. Олексій здивувався, що дівчина настільки обізнана в усьому, бо не дала жодної сумнівної поради. Мабуть, товариш добре розпізнав у ній мудру жінку й не захотів розставатися з нею.

Світлана, залишивши чоловіків удома, пішла замовляти на завтрашню забаву зачіску.

— Вона й так гарна, то навіщо їй та зачіска? — зауважив Олексій.

— Тобі Світлана також сподобалася? — зрадів Максим.

Олексій розповів йому про своє перше враження, але запевнив, що вона йому дедалі більше подобається і підтримав вибір товариша.

— Чому ж ти своєї дівчини не взяв із собою? — поцікавився Максим.

— Вона тільки влаштувалася на роботу і на завтра має якесь доручення, від якого не змогла відмовитись. Я не був упевненим, чи ми потрібні тут обоє, тому й не наполягав, — зізнався товариш. — На вашому весіллі, сподіваюся, дівчата також будуть?

— О, дівчата тут дуже вродливі. Тільки не дуже захоплюйся ними, бо доведеться покинути ту, що вже маєш, — попередив, сміючись, наречений.

— Ти ж знаєш, що я міцний горіх, і мене не так легко звабити. А провести цікаво вечір мені не завадить. Розкажуй, навіщо ти мене так рано сюди запросив і чим я можу тобі допомогти.

Олексій встав і потер, ніби перед роботою, руки.

Максим радіє, що випала, може, остання за парубоцького життя нагода побути наодинці з другом, розповів йому про свої проблеми на приватному будівництві, де він працював. Поскаржився на малий вибір підприємств, де можна застосувати свої знання, і багато чого ще.

— За кордон не плануєш їхати? — Олексій здогадався, до чого веде товариш.

— Тільки не за кордон! — заперечив Максим, бо чекав цього запитання. — Чого це я маю гнути спину на якогось дядю на чужині? Залишити дружину, стареньких батьків і, врешті, рідну землю, які щоночі снитимуться, — це не для мене. Ми, мабуть, подамось удвох до Києва. Там будівельники також потрібні, а нам все одно треба життя починати з нуля. А ти що порадив би?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.

Рекомендована література

[Недуга](#)

Перейти до категорії
Романи

КУПИТИ